

KRISZTUSBAN SZERETETT KEDVES HÍVEK!

„Krisztussal együtt ti is feltámadtatok.” (Kol 3,1)

Az elmúlt napokban ismételten felidéztük Jézus Krisztus szenvedésének állomásait, történetét. Nagycsütörtökön visszafogott hangulattal ünnepeltük meg az utolsó vacsora emlékét, lélekben végig ott voltunk a mi Jézusunk mellett, láttuk alázatát, amint megmosta tanítványai lábát, majd meghallgattuk az Ő búcsúbeszédét. Ott voltunk lélekben az Olajfák-hegyén is, ahol Vele voltunk mélységes nagy küzdelmében, vérrel verejtékezésében, ugyanakkor szégyelljük, hogy még egy órát sem tudtunk Vele virrasztani. Nagypénteken megilletődött lélekkel álltunk a keresztnél, és feszült figyelemmel hallgattuk az Élet Ura haláltusájának történetét. A passió szavai átjárták szívünket, és drámai hangulatot teremtettek a templomban. Bennünket is megkörnyékezett az a lelki fájdalom, amelyet Jézus tanítványai éreztek a Golgotán, amikor Urunk kilehelte lelkét.

A borongós nagyszombati reggel is azt mutatta, hogy mindennek vége. Haza kell menni, minden ismét újra a régi. Kár küszködni, az evilág törvénye érvényesíti hatalmát. Meghalt az igazság, a szeretet, a békesség, a jóság, az egymás iránti tisztelet. Mind ott fekszenek a sírban. Megrémülünk, hogy ennyi lenne az emberi élet? Isten ezért teremtette az embert, lelkét ezért lehelte bele? Amikor valakit eltemetünk, mindennek vége?

Nem, nincs vége! Húsvét ünnepén ezt hirdeti a fény: mindig uralkodik a sötétségen. Ezt hirdeti az ujjongó alleluja, hogy bár megölték a mi Urunk Jézus Krisztust, de feltámadt. Nem lehet Őt megölni. A sír üres, és bár kezdetben senki nem akarja elhinni, mégis 2000 éven keresztül tart ez a meglepetés. Az emberiség történelme új kezdet elé néz. Isten belenyúlt a történelembe, és feltámasztotta Fiát, a Megtestesültet. A halál átértelmeződik.

Számunkra Jézus Krisztus feltámadásában egy új világ tárul fel, mert megnyílik a halál utáni élet távlata. Átértékelődik számunkra az Istennel, a felebarátunkkal és az önmagunkkal való kapcsolatunk, mert Urunk feltámadásának fényében másképpen látjuk az életünket, és másképpen értelmezzük a világot. Eltelünk nagy reménnyel, lendülettel, és egyben feladattal is. Megtapasztaljuk, hogy nincs reménytelen helyzet akkor sem, amikor emberi ésszel nem találunk megoldást, amikor nem látunk kiutat. Bármennyire is fenyegető jelek vannak a mindennapi életben, tudjuk, hogy életünk Isten kezében van, aki annyira szeret minket, hogy egyszülött Fiát adta értünk. Lendületet ad számunkra az a felismerés, hogy nem győzhet a rossz a jó felett, a hazugság az igazságon, a gyűlölet a szeretet felett. Akkor sem, ha világunkban látszólag sokszor a kapzsiság, hatalomvágy, féltékenységi, bosszúvágyi ördögi céljai valósulnak meg. Egyben feladatot is ad nekünk: az égiekre kell tekintenünk, nem a földiekre. Nekünk, keresztényeknek a maradandó értékek szerint kell élni már most, a földi életben. Ez teszi hitelessé keresztény életünket. Erre biztat bennünket Szent Pál apostol, amikor azt írja: „Krisztussal együtt ti is feltámadtatok. Keressétek tehát azt, ami odafönt van. Az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre.”

Legyünk mindannyian a feltámadt Jézus Krisztus tanúi a mindennapokban. Legyünk a remény jelei a nehéz helyzetekben. Éljük meg teljes szívvel, örömmel és lendülettel keresztény hivatásunkat, mely az élő, szerető, gondviselő, törődő és jóságos Istenre mutat.